

AUDREY CARLAN

KALENDORIUS
mergina

L I E P A R U G P J Ū T I S R U G S Ē J I S

baltos lankos

AUDREY CARLAN

KALENDORIAUS
mergina
L I E P A R U G P J Ū T I S R U G S Ē J I S

Iš anglų kalbos vertė Aistė Kvedaraitė-Nichols

baltos lankos

Versta iš:
Audrey Carlan, *Calendar Girl. Volume three*,
Waterhouse Press, 2015

Redaktorė
Aušra Kaziukonienė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: perduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-609-479-021-8

Copyright © by Audrey Carlan, 2015
© Aistė Kvedaraitė-Nichols, vertimas į lietuvių kalbą, 2017
© Baltų lankų leidyba, 2017

LIEPA

PIRMAS SKYRIUS

Šviesiaplaukė. Mėlynakė. Aukšta. Tikra deivė. Jėzau Kristau. Stovėjau kaip įbesta ir nužiūrėjau manekenę primenančią moterį nuo galvos iki kojų, kol Visata iš manęs šaipėsi. Ji galėjo būti nesuvočiamai tobula Reičelės sesuo, o aš jau maniau, kad Reičelės išvaizda pritrenkianti. Ne. Labai klydau.

Moteris stovėjo šalia juodo, žvilgančio „Porche“ ir nekantriai muistėsi. Jos pirštai mušė vienodą ritmą į lentelę su mano vardu. Nelabai grakščiai permetusi svorį nuo vieno dangų remiančio aukštakulnio ant kito, ji aiškiai buvo suirzusi. Tačiau galbūt dėl to kaltas Majamio karštis. Gerasis Dieve, kaip čia karšta. Nepaisant to, ši moteris atrodė tobulai susitvarkiusi, tarsi ką tik būtų nužengusi iš roko muzikos vaizdo klipo aikštelės. Jos džinsai buvo tokie siauri, kad nesunkiai pastebėjau dailų užpakaliuko išlinkimą. Dėl palaidinės be rankovių su užrašu „Apkabink mane ir numirk“ ant įspūdingos krūtinės man tįso seilė. Aplink laibą kaklą ji buvo apsvyniojusi bent dešimtį įvairaus ilgio, didumo ir spalvų karo-liukų vėrinių. Nepriekaištingi plaukai buvo suimti į sudėtingą susuktų ir palaidų sruogų sistemą, kaip elegantiškos rokerės.

Leidau sau kelias minutes atidžiai ją patyrinėti, kol galiausiai plieninis mėlynas jos žvilgsnis įsmigo į mane. Atsipūtusi ji sviedė kartoninę lentelę už automobilio stiklo ir tingiai prisiartinusi nužvelgė mane nuo juodų plaukų iki vasarinės suknutės ir paprastų lygiapadžių batelių, kuriais buvau apavusi savo dideles pėdas.

– Taip nieko nebus, – suirzusi, purtydama galvą metė ji. – Eime, laikas – pinigai, – tarstelėjo per petį. Bagažinei atsidarius, įmečiau vidun lagaminą.

– Beje, mano vardas Mija, – ištiesiau ranką, o ji užsimetė žiauriai kietus saulės akinius ir atsigręžusi pažvelgė į mane pro jų viršų.

– Žinau, kas esi. Pati tave išrinkau, – jos balse išgirdau nepasitenkinimo gaidelę. Nepalaukusi, kol užsisegsiu saugos diržą, ji įjungė variklį ir paspaudė greičio pedalą. Palinkusi įsikibau į lygia oda dengtą prietaisų skydelį.

– Ar padariau ką nors, kad tave supykdyčiau? – pasitaisiusi saugos diržą, pažvelgiau į ją.

Mergina lėtai iškvėpė ir papurtė galvą.

– Ne, – tarstelėjo. – Atleisk. Antonis mane įsiutino. Rūpinausi svarbiais reikalais, kai jis man liepė atvažiuoti tavęs pasiimti, mat *jam* reikėjo mūsų vairuotojo, kad *jis* galėtų pasismaginti su pora gerbėjų ant galinės visureigio sėdynės.

Susigūžiau. Šaunu. Regis, mano darbdavys šį mėnesį bus glitus niekšas. *Tik ne dar vienas.*

– Nepasisekė.

Ji mikliai pasuko į greitkelį.

– Ar galime pradėti iš naujo? – dabar jos balse išgirdau nuoširdumą ir apgailestavimą. – Beje, mano vardas Hetera Renė. Esu asmeninė Antonio padėjėja. Šiuo metu jis vienas iš karščiausių hiphopo atlikėjų Valstijose.

– Nejaugi?

Oho. Neįsivaizdavau, kad jis toks populiarus. Įprastai nesiklausau hiphopo. Man labiau patinka alternatyvūs rokas.

Hetera linktelėjo.

– Taip, visi albumai tapo platininiai. Jis yra ryškiausia šandieninė hiphopo žvaigždė ir, patikėk, jis tai žino, – šyptelėjo ji. – Antonis nori nedelsiant su tavim susipažinti, bet negali išvysti

tavęs tokios, – jos akys nuslydo mano paprasta žalia suknele. Jos spalva išryškino mano akis, plaukai prie jos derėjo fantastiškai. Be to, ji buvo patogi keliauti.

– Kodėl ne? – staiga susigėdusi timptelėjau suknelės kraštą.

– Antonis tikisi išvysti pribloškiančią manekenę su iš koto verčiančia figūra, – ji dar kartą nužvelgė mano aprangą. – Figūrą tu turi, tačiau ta suknelė labiau primena pavyzdingą mergaitę iš filmų su Sandra Bulok. Namuose tavęs laukia pilna spinta drabužių, juos nupirkau aš. Išsirinksi ką nors. Jis tikisi, kad visuomet atrodysi karšta.

Susiraukusi nukreipiau žvilgsnį už lango, mūsų „Porche“ sklendė palei vandenyną. Kiek tik akis užmatė, Atlanto pakrante driekėsi *art deco* stiliaus pastatai.

– Vadinas, vanduo mus supa iš abiejų pusių? – paklausiau, kai pervaziavome vieną iš didžiausių tiltų.

– Biskajos įlanka ir Atlanto vandenynas supa sausumos juostą iš abiejų pusių. Kaip matai, – ji mostelėjo į virtinę dangoraižių, – dauguma jų yra viešbučiai, pavyzdžiui, „Kolonija“. Tačiau yra ir žmonių, – ji kilstelėjo antakius, – kuriems gyventi čia įkandama. Tokių kaip Antonis.

Apžiūrinėdama namus, pro kuriuos lėkė automobilis atvirais langais, vėjui kedenant man plaukus, pastebėjau gausybę spalvų, kurias nedažnai tenka matyti. Vegase viskas buvo ruda arba plytų spalvos. Los Andžele dominavo vaiski balta ir keletas blausių atspalvių, tinkančių Kalifornijos atmosferai. Tačiau čia skaitūs oranžiniai, mėlyni ir rausvi atspalviai, sumišę su balta, tiesiog spindėjo.

– Matai tuos pastatus? – ji atsainiai mostelėjo į „Kolonijos“ bei „Bulvaro“ viešbučius ir keletą verslo centrų. Linktelėjau ir pasilenkusi priekin pasižiūrėjau atidžiau. – Vakare juos apšviečia neoninės spalvos. Visai kaip Las Vegase.

Vegasas. Esu tikra, išpūčiau akis, kai krūtinė staiga apsunko. Širdį netikėtai suspaudė ilgesys. Privalėjau paskambinti Madei su

Džinele. Velnias, sužinojusi, kas įvyko Vašingtone, Džinė pasiustų. Gal geriau iš viso jai apie tai neužsiminti? Tokia mintis man pasirodė verta dėmesio.

– Kaip šaunu. Aš užaugau Vegase, taigi bus smagu vėl pamatyti šviesas.

Atsilošusi sėdynėje, mėgavausi vėjeliu ir leidau Vašingtone ir Bostone susikaupusiai įtampai, kai teko palikti Meisoną su Reičele, atslūgti.

Paskubomis išsitraukiau ir įjungiau telefoną. Jis keletą kartų suskambo. Peržvelgiau žinutes. Viena buvo nuo Reičelės su prašymu parašyti atskridus. Tajus klausė, ar naujasis klientas džentelmenas, o gal jam vėl teks sėsti į lėktuvą. Ir žinutė nuo Džinelės. *Kad mane kur.* Nieko gero.

Mano paširdžiuose staiga atsivėrė praraja sulig Didžiuoju kanjonu, pilna baimės ir stingdančio nerimo.

Kam: Mijai Sonders

Nuo: Panelės Kekšytės Pasileidėlės

Buvai užpulta? Atsidūrei ligoninėje? Kodėl, po velnių, apie tai turėjau sužinoti iš Tajaus brolio? Jei tu dar gyva, prisiekiu, pati tave nudėsiu!

Įsiurbusi oro pro sukąstus dantis, surinkau atsakymą.

Kam: Panelei Kekšytei Pasileidėlei

Nuo: Mijos Sonders

Tik nedidelis nesusipratimas. Nieko rimto. Man viskas gerai, nesijaudink. Paskambinsiu vėliau, kai įsikursiu pas Lotynų meilužį.

Kam: Mijai Sonders

Nuo: Panelės Kekšytės Pasileidėlės

Lotynų meilužį? Rimtai? Jis juk pati ryškiausia hiphopo žvaigždė ir dar siaubingai karštas!

Kam: Panelei Kekšytei Pasileidėlei

Nuo: Mijos Sonders

Girdėjau, kad jis niekšelis.

Kam: Mijai Sonders

Nuo: Panelės Kekšytės Pasileidėlės

Tas vyras mano niekšeliu galėtų būti kada panorėjęs... Ir geriausia, kad darbuotųsi liežuviu.

Kam: Panelei Kekšytei Pasileidėlei

Nuo: Mijos Sonders

Tu iškrypsi!

Kam: Mijai Sonders

Nuo: Panelės Kekšytės Pasileidėlės

Norėčiau būti ryžiais ir pupelėmis prie pagrindinio jo patiekalo. Arba deserty pavalgius. Liepsnojantis apkepas su vaisiais, kurį jis užpūstų, o tada švariai išlaižytų lėkštę.

Kam: Panelei Kekšytei Pasileidėlei

Nuo: Mijos Sonders

Liaukis! Pasileidus beprotė. Jėzau. Šalia tavęs aš tikra šventoji.

Kam: Mijai Sonders

Nuo: Panelės Kekšytės Pasileidėlės

Bent jau žinau, kad jei keliausiu į pragarą, tu mane ten pavėžėsi!

Nusijuokiau balsu.

– Darbas? – paklausė Hetera, linktelėdama į telefoną. Nutildžiau garsą ir įsikišau mobilųjį į rankinę.

– Atleisk. Geriausia draugė. Klausė, kaip sekasi, – atsidusau ir persimečiau plaukus per petį. Karštis darėsi nebepakeliamas. Palinkusi į priekį, nutaikiau į save ledinę kondicionieriaus srovę.

Taip geriau. Hetera akivaizdžiai nesijaudino dėl eikvojamo kondicionieriaus, mat automobilio langai irgi buvo praviri.

– Judvi artimos? – paklausė ji papūtusi lūpas ir įsuko į požeminį garažą.

Suraukiau antakius. Kurio atsakymo žodžio ji nesuprato?

– Taip. Artimesnių nebūna. Pažįstame viena kitą jau visą amžinybę.

Ji atsiduso ir staigiai sustabdė automobilį.

– Tau pasisekė. Aš neturiu draugų.

Jos žodžiai nukrėtė mane tarsi elektra.

– Kaip? Visi turi draugų.

Hetera papurtė galvą.

– Aš ne. Per daug dirbu, kad rasčiau laiko asmeniniams santykiams. Antonis privalo išlikti žvaigžde. Net jei esu tik asmeninė jo padėjėja, privalau daryti neišdildomą įspūdį. Be to, esu baigusi verslo vadybos studijas. Galbūt ateis diena, kai priiminėsiu sprendimus už atlikėjus. Tačiau jei noriu, kad mano svajonės išsipildytų, privalau sunkiai dirbti.

– Tikriausiai, – gūžtelėjau ir sparčiu žingsniu nusekiau ją prie lifto pro visą eilę nejuokingai įspūdingų prabangių automobilių.

– Po velnių, – panosėje nusikeikiau, nužvelgusi „Mercedes“, „Range Rover“, „Escalade“, „BMW“, „Bentley“, „Ferrari“ ir dar keletą europietišku automobilių. Kaip įbesta sustojau, tarsi pėdos būtų prilipusios prie betono, kai išvydau šešis seksualiausius pasaulyje motociklus.

„BMW HP2 Sport“ – baltą su mėlynais ratlankiais ir 1170 varikliu. Tikriausiai tą akimirką į kelnes prileidau. Šalia stovėjo „MV Augusta F4 1000“ – vienintelis motociklas pasaulyje su radioliniu varikliu. Apsisukusi ir paleidusi lagamino rankeną, pirštais perbraukiau seksualią trečiojo motociklo sėdynę. Juodo „Icon Sheene“ su žvilgančio chromo akcentais. Glamonėjau jį lyg meilužį, pirštu glostydamą apvalius išlinkimus ir išraiškingą dizainą. Šis

motociklas kainuoja daugiau nei šimtą penkiasdešimt tūkstančių dolerių! *Kad mane kur. Ne, rimtai, ant šito motociklo norėčiau pasidulkinti.*

Oro, man trūksta oro! Aikčiodama ir vis dar negalėdama atitraukti akių nuo to gražuolio pritūpiau. *Mažyli, eikš pas mamytę.* Ilgai ir laimingai gyvenčiau šiame garaže, spoksodama į savo svajonių motociklus.

– Ei, alio? Žemė kviečia Miją! Ką, po velnių, ten veiki?

Išgirdau jos balsą, bet nieko neatsakiau. Jis skambėjo, tarsi įkyraus uodo zyzimas, kuris, kad ir kiek vaikytum, vis sukiojasi aplink.

Iš lėto pakilau, įtraukiau gurkšnį oro ir dar kartą nužvelgiau motociklus. Eilės gale stovėjo oranžinis su juodu ištobulintas „KTM Super Duke“. Nors turbūt pigiausias iš šitos kolekcijos, mano sąrašė tai vienas nuostabiausių motociklų, kuriuos galbūt kada nors pavyks įpirkti.

– Kieno šitie motociklai? – paklausiau visa oktava žemesniu balsu, apakinta sekso ant dviejų ratų.

– Antonio. Jam priklauso šitas pastatas. Jame įrengta įrašų studija, naktinis klubas, sporto salė ir, žinoma, jo apartamentai viršutiniame aukšte. Visi jo komandos nariai irgi turi butus. Tu apsistosi nuosavoje studijoje, kur įprastai apgyvendiname besisvečiuojančias žvaigždes arba albumą padedančius įrašinėti specialistus.

– Jam patinka važinėti motociklais?

– Esi entuziastė, tiesa? – nusišypsojo ji.

– Panašiai, – išspaudžiau, vis dar neatplėsdama akių nuo žmogaus rankų sukurto grožio.

– Galbūt jis pakvies tave pasivažinėti jam už nugaros.

– Jam už nugaros? – pagaliau suklausau.

Ji linktelėjo taip žavingai šypsodamasi, kad galėtų bet ką perduoti pasauliniu mastu.

– Velniop. Brangute, aš nesivažinėju kažkam už nugaros. Aš vairuoju pati.

* * * *

Prieš supažindindama su Antoniu, Hetera davė man penkiolika minučių susitvarkyti. Išokau į dušą nusiprausti visą dieną trukiosios kelionės dulkių, o išėjusi radau jos paruoštą ansamblį. Deja, drabužiais jį pavadinti buvo sunku. Ant lovos gulėjo audinio atraiža, siauručiai šortai ir per visą blauzdą iki kelių suvarstomi aukštakulniai. Apsimovusi šortus, žvilgtelėjau į veidrodį. Akylas žvilgsnis nesunkiai pastebės iš po jų kyšančią užpakalio juostą. Po galais. Atsigrėžiau priekiu. Šortai buvo tokie trumpi, kad atvipo kišenė. Palaidinė buvo nebloga. Jos audinys laisvai krito žemyn, ties pečiais buvo surištas dviem juostelėmis. Užmerkiau akis ir suskaičiavusi iki dešimties išrėžiau sau drąsinančią kalbą.

Mija, tu gali.

Vos prieš mėnesį maklinėjai su Tajumi ir fotografų komanda vikėdama maudymosi kostiumėlių. Šitie drabužiai pridengia kiek daugiau. Be to, esi čia ne tam, kad demonstruotum aukštus moralinius principus, o tam, kad atrodytum patraukli roko vaizdo klipe. E, tiksliau – hiphopo.

Dūsaudama susirišau plaukus į uodegą. Kambaryje buvo karšta kaip pragare. O gal tik mano kūno temperatūra užkilo iki šimto laipsnių.

Lėtai įkvėpdama pro nosį ir iškvėpdama pro burną, atsistočiau ir išėjau į svetainę. Hetera kalbėjo telefonu. Jos akys pakilo nuo mano kojų pirštų galiukų iki plaukų. Pažvelgusi į mano šukuoseną, ji susiraukė, neatitraukdama telefono nuo ausies timptelėjo juostelę ir paleido vešlius mano plaukus kristi ant pečių.

– Taip geriau, – kedendama sruogas sušnabždėjo ji. Tada spragtelėjo pirštais ir pasuko prie durų.

– Po velnių, tu rimtai man spragtelėjai?

Automobilyje pakeliui iš oro uosto užsimezgusi trapi mudviejų draugystė subyrėjo į šipulius. Laimė, Heterai užteko mandagumo apsimesti, kad graužiasi.

– Atleisk, – sužiopčiojo. – Taip, Antoni, ji su manim, – jos tonas buvo toks rūškanas ir irzlus, kad, atrodė, galėjai pajusti jį fiziškai. – Pasimatysime šokių studijoje. Taip, po penkių minučių.

– Mija, atleisk. Kartais jis varo mane iš proto. Bet jį spaudžia terminai. Nenorėjau elgtis šiurkščiai. Pasirodo, palaikančios šokėjos buvo siaubingos, nebūtų pajudėjusios, net jei bičių spiečius būtų įsimetęs į kelnes.

Prisiversdama nenuoširdžiai sukikenau. Baimė nudiegė šonkaulius ir sunkiai nusėdo pilve. Jis tikrai bus nepatenkintas, kai supras, kad baltaodė jo palydovė nemoka šokti. Raminau save tik mintimi, kad kelio atgal jam nėra. Antonis privalo man sumokėti, nepaisant choreografinių įgūdžių trūkumo. Apie šokius mano profilyje nebuvo užsiminta, o ir aš pati niekuomet nesigyriau šokėjos talentu.

Lifto durys prasivėrė į veidrodžiais nukabinėtą koridorių. Įprastos šviesos salėje buvo išjungtos, vietoj jų mirgėjo neoninės, keletą pagal nežmoniškai trunkų ritmą besiraitančių pavidalų apšvietė prožektoriai. Vyras, vilkintis bėgiojimo šortais ir marškinėliais, plojo ritmą ir šūkavo skaičius šokėjams. Svarsčiau, kad jie tikriausiai reiškia kojų ir rankų judesius.

Hetera pastatė mane atokiau. Tada gavau progą pirmą kartą apžiūrėti Antonį Santjagą. Vos išvydus tvirtą, raumeningą jo kūną, man perdžiūvo burna. Jam pamažu žengiant pirmyn, salė ėmė pulsuoti lyg plakanti širdis. Muzikos ritmas akcentavo kiekvieną jo pečių judesį, kiekvieną klubų posūkį. Nuo raktikaulių iki velniškai tobulai išmankštinto pilvo preso ir rankų jo kūnas žvilgėjo nuo

prakaito. Jis buvo puikios fizinės formos, jo kūnas šaukte šaukė:
„Laikyk mane, liesk mane, apglėbk mane savo nuogu kūnu.“

Jis apsisuko, šokėjai pakartojo jo judesį, tada jis krito ant žemės... visu ūgiu. Demonstruodamas gardžius raumenis, padarė nemažai atsispaudimų iš pradžių dviem rankomis, po to – viena. Tada vėl viską pakartojo, tik šįkart sukdamas klubus taip, tarsi mylėtusi. Švenčiausioji Mergele... Troškau pribėgti ir atsigulti po juo, kad galėtų parepetuoti tą judesį su gyva, kvėpuojančia, karštakrauje moterimi. O man buvo tikrai karšta. Velnioniškai karšta. Vėdin-damasi ranka stebėjau jį sukantis, pašokant, nusileidžiant ant kojų ir gundančiai siūbuojant klubais pagal viliojančius dainos žodžius.

„Judėk, mažyte, judėk...“ – *apsisukimas klubais*.

„Su manim šiąnakt...“ – *stumtelėjimas pirmyn*.

„Leisk man tave mylėt...“ – *apsisukimas klubais*.

„Ir judėk, mažyte, judėk...“ – *stumtelėjimas pirmyn*.

Išrietęs nugarą ir pasistiebęs ant pirštų galų, plačiu delnu jis susiėmė tarpukojį ir timptelėjo aukštyn. Jis man priminė paauskuotą rudaodį dievaitį, kuris ką tik baigė tvarkyti savo svajonių merginą ir prieš dar kartą pasinerdamas į imtynes pataluose tikrino savo ginkluotę.

Staiga muzika nutilo.

– Gerai, šiandien užteks. Antoni, atrodo puikiai! – šuktelėjo vaikinai su šortais.

Antonis netarė nė žodžio, tik ryžtingai kilstelėjo smakrą. Jį tuoj pat apspito būrys merginų su vandeniu ir rankšluosčiais.

– O, Antoni, tu buvai nuostabus. Toks seksualus.

Nepaleisdamas mano žvilgsnio, jis sustojo už keleto pėdų. Žalios akys įsmigo į žalias. Jo žvilgsnis degė, manasis spinduliavo geismu.

– Palikite mane.

– Bet maniau, kad po repeticijos šiek tiek pašėlsime? – dvi merginos maldavo jo dėmesio. Jis suraukė antakius.

– Antonis nieko nekartoja du kartus. *Vete al carajo*, – atšovė jis, ranka modamas joms išnykti. Iš liūdesio perkreipti merginų veidai bylojo, kad jis nepasakė nieko gero. Vėliau sužinojau, kad tai reiškė „atsikniskit“.

– *Lucita*, – tarė jis ir apsilaižė lūpas taip, kad mano stuburas nuėjo pagaugais, pilvo apačia įsitempė. Taip, vieninteliu lūpų lyžtelėjimu jis privertė mano moterišką vietelę įsitempti. – Dabar, kai tu čia, ką gi mudu su tavim darysime?

Jo puertorikietiškas akcentas vedė mane iš proto, akys rijo mane nuo galvos iki kojų. Savo veriančiu žvilgsniu tarsi ranka perbraukė man odą.

Tose žaliuose jo akyse įžvelgiau tik viena – nežabotą, laukinę aistrą. Stovėdami vienas priešais kitą ir tylėdami, kovojome žvilgsniais. Šnervės išpūstos, akys primerktos. Galiausiai tariau:

– Galėtum mane pavalgydinti. Mirštu iš bado, – tėškiau. Stovinti gerokai arčiau, nei tikėjausi, Hetera prunkštelėjo iš juoko, numalšindama įtampą tarp mudviejų su Lotynų meilužiu. Dabar, kai jis stypsojo priešais mane, puikiai supratau, kaip gavo sceninį vardą.

Jis staigiai atsigrėžė į ją.

– Atleisk, Antoni, – tarė Hetera ir nusigrėžė, nepajėgdama nuslėpti šypsenos.

Antonis ištiesė man ranką.

– Mija, pasotinsiu tave.

Tai, kaip jis ištarė tuos žodžius, privertė mane prigalvoti šimtą nederamų būdų sotintis, niekaip nesusijusių su maistu. Apsilaižiau lūpas ir pliaukštelėjau sau per klubus.

– Puiki mintis.